

Ján Adamus

Bud' svetlom a soľou...

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič, len ju vyhodíť von, aby ju ľudia pošliapali. Vy ste svetlo sveta. Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.“
(Mt 5, 13- 16)

Iste mnohí z vás sa zúčastnili na kňazskej vysviacke. Pri tejto príležitosti sa biskup obyčajne obráti k novokňazom takýmito slovami: „Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čím sa osolí? Vy ste svetlo sveta. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.“ Je to veľká pravda, že kňaz má byť ozajstným svetlom a soľou pre svojich veriacich.

Ale je aj pravdou, že každý veriaci človek má byť svetlom a soľou. Potvrzuje to aj dnešné evanjelium. Ježišova výzva: „Buďte svetlom, buďte soľou!“ je univerzálna. Všetci kresťania majú byť svetlom, ako je on svetlom a majú byť soľou, ako je on soľou.

Ježiš právom nám kladie túto požiadavku. On o svojom poslaní na tento svet hovorí: „Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.“ My sa možno spýtame: „V čom spočíva tento život?“ Ježiš hovorí, že v tom, aby ľudia poznali nebeského Otca. Toho Otca, ktorého on veľmi dokonale predstavil, keď sa pohyboval po tejto zemi. Ale najdokonalejšie o ňom povedal na kríži: „Dokonané je!“ Tam predstavuje Otca ako Lásku. Veď tak miloval svet, že poslal naň svojho Syna a vydal ho na smrť. To je teda Ježiš – Svetlo, v ktorom my poznávame nebeského Otca. K tomu, aby sme boli svetlom, pozýva aj nás. Môže sa nás však zmocniť obava, či to dokážeme. Neľakajme sa. Ježiš nám verí.

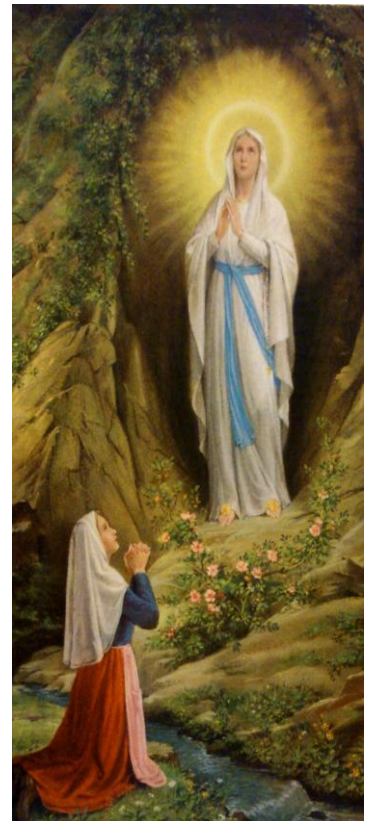
V roku 1981 zomrel anglický spisovateľ Cronin. Dožil sa 81 rokov. Bol to veriaci človek, ktorý svoju vieru vyznal v mnohých literárnych dielach. Ako mladý lekár však nebol veriacim. A práve z tohto obdobia často spomínal jednu udalosť. Pracoval vtedy v istom kraji, kde nebola nemocnica. Pomáhala mu asi 50 ročná veľmi svedomitá sestra. Bola to duša, čo vyžarovala svetlo a úsmev. Veľkodušná až do krajnosti. Vo dne v noci bdela pri chorých a pritom mala slabý plat. Raz jej Cronin povedal: „To je na smiech, pracovať za tak málo.“ Ale ona so

žiarivým úsmevom mu odpovedala, že na živobytie jej to stačí. Lekár však oponoval, že mala by dostať aspoň trochu pridané, lebo iba Boh vie, koľko si za svoju prácu zaslúži. A ona na to odvetila: „Pán doktor, ak Boh vie, koľko si zaslúžim, iné mi netreba. To je najdôležitejšie!“ Cronin ostal ako omráčený. Neskôr sa priznal: „Vtedy ma prenikol lúč svetla, v ktorom som videl úžasný život ošetrovateľky a úbohú prázdnotu môjho života.“

Takýto lúč svetla by mal vychádzať zo života každého z nás. Máme byť pre dnešný svet soľou a svetlom. Ale ako je tomu v skutočnosti? Prv, ako budeme hľadať odpoveď, poobzerajme sa pozorne okolo seba. V akom svete žijeme? Aká je situácia v našich rodinách, školách, na pracoviskách? My sami vydávame svedectvo. Lebo my tvoríme našu rodinu, túto spoločnosť, my sme súčasťou pracovného kolektívu. Aj my sami tvrdíme, že rodiny nie sú oázou pokoja, v školách sa niekedy ešte prekrúca pravda, v závodoch je korupcia a rozkrádanie. Prečo je tomu tak? Kto je príčinou týchto neporiadkov? Azda tí, ktorí o sebe tvrdia, že sú neveriaci? Ale tých je málo! Tak teda, kto je na vine?

Vedzte, že celá zem by bola rajom, keby všetci pokrstení sa stali svetlom a soľou. Keby sme my, kresťania, dali dnešnému svetu Krista, ináč by svet vyzeral. Mnohí z nás však už dávno v sebe vyhasili svetlo, ktoré sa zažalo pri ich krste. Začlenili sa síce do Cirkvi, no tým, že zhasli Kristovo svetlo v sebe, stali sa pohanmi a svojim životom zatieňujú Krista a Cirkev. Pritom máme pocit, že im nič nechýba, sú šťastní a bohatí a hoci niekedy spomenú Boha, je to iba preto, aby imponovali ľuďom, získali si ich na svoju stranu a v konečnom dôsledku z toho vyťažili. Akí sme my? Načo sme sem prišli? Z mnohých dôvodov je správny iba jeden: chceme sa zapáliť od svetla, ktorým je Kristus a potom svietiť v rodine, škole, na pracovisku vzorným kresťanským životom a ako soľ dochucovať prostredie, v ktorom sa pohybujeme, aby bolo naplnené dobrotou, láskou, pohodou, dobrým slovom, čestnosťou a spravodlivosťou. Možno si vzdychnete, že takýchto ľudí je dnes málo. Usilujme sa, aby sme my medzi nich patrili. Neutrápme sa počtom, ale vedzme, že aj malá skupina ľudí dokáže urobiť s Božou pomocou veľké veci. Tak ešte raz: Som svetlom? Som soľou?

Ježišu, odteraz sa chcem usilovať, aby moje svetlo svietilo pred ľuďmi, aby videli moje dobré skutky a oslavovali nebeského Otca.

Panna Mária Lurďská

*Mária, Pani vznešená,
ty slávou tóniš žiaru hviezd;
toho, čo teba utvoril,
na svojej hrudi živiť smieš.*

*Čo Eva, žiaľ, raz stratila,
Dieťaťom svojim vraciaš nám,
otváraš cestu plačúcim,
vedieš nás k svätým výšinám.*

*Žiarivá brána kráľovská,
cez ktorú prešiel veľký Kráľ;
národy sveta, jasajte,
že z Panny Život zavítal.*

*Otca i Duchu aj Syna
tvojho nech všetko pochváli,
že ta tri božské osoby
do rúcha slávy odiali. Amen.*

Oslavovať ťa budem celým srdcom

Ž 9, 2: Oslavovať ťa budem, Pane, celým svojím srdcom a vyrozprávam všetky tvoje diela zázračné.

Dobry Bože, som rád, že k tebe ma vedú chvíle radostné i bolestné, chvíle môjho úspechu i zlyhania.

Som rád, že mi do srdca vkladáš túžbu milovať ťa a v túto chvíľu aj oslavovať a velebiť ťa celým svojím srdcom.

Oslavujem a chválím ťa, Bože, lebo neopúšťaš tých, čo ťa hľadajú.

Pane, čo pre mňa znamenajú slová: *Oslavovať ťa celým svojím srdcom?*

Znova mi prichádza na um, čo všetko je v mojom srdci. Prežívam v ňom neraz veľké túžby a neraz veľkú prázdnotu, radosť a bolesť, prijatie a odmietnutie, úspech a sklamanie, šťastie a nešťastie, povzbudenie a zdeptanie. A mohol by som pokračovať...

Oslavovať ťa celým svojím srdcom pre mňa znamená urobiť ťa Pánom nad všetkým, čo prežívam vo svojom srdci. Nad tým, čo mi je radosťou, nádejou, pokojom, čo vzbudzuje vo mne odhodlanie a túžbu znova začínať. Nad tým, čo ma zraňuje a trápi, sužuje a berie chuť. Nad tým, čomu nerozumiem, avšak i nad tým, čo sa mi javí také jasné. Nad tým, čo je tmou, nespravodlivosťou, ponížením, nad tým, kde som taký bezmocný a čo ma zraňuje a čo mi ubližuje.

Oslavovať ťa celým svojím srdcom pre mňa znamená svedčiť o tebe a zároveň ťa prosiť, veriť v teba a zároveň ti nikdy neprestať dôverovať.

Oslavovať ťa celým svojím srdcom znamená mať v tebe nádej, ktorá nezahanbuje, ktorá vyznáva:

V teba, Pane, som dúfal, nebudem zahanbený naveky.

Oslavovať ťa, Bože, celým svojím srdcom znamená pre mňa milovať ťa tak, ako nám to prikazuješ, byť ti blízko nielen svojimi perami, ale svojím srdcom.

Oslavovať ťa celým svojím srdcom, Pane, je pre mňa výzva zviditeľniť svoje dobré skutky, aby ťa oslavovali spolu so mnou aj tí, ktorí ich vidia.

Oslavovať ťa celým svojím srdcom pre mňa znamená žiť láskou k tebe vo viere a v dôvere slovám tvojho apoštola: *Tým, čo milujú teba, všetko slúži na dobré.*

Budem ťa, Pane, oslavovať celým svojím srdcom a moja oslava teba nech je vyznaním mojej túžby, mojej dôvery, mojej radosťi, mojej nádeje, môjho odhodlania, mojej vďačnosti.

Budem ťa, Pane, oslavovať, a pokorne chcem znova a znova prosiť o milosť, aby celý môj život bol sprítomňovaním teba a jednou veľkou oslavou teba. Áno, aby bol na väčšiu tvoju česť a slávu.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

V sobotu 11.2.2017, na spomienku Panny Márie Lurdskej, si pripomíname 25. Svetový deň chorých. Všetci sme pozvaní pamätať na chorých, ktorí žijú v našej blízkosti a preukazovať im lásku v podobe starostlivosti o ich telesné i duchovné dobro. Nezabúdajme preto ani na duchovné potreby našich chorých bratov a sestier, aby im nechýbala milosť, ktorú Boh štedro udeľuje vo sviatostiach – vo svätej spovedi, vo sviatosti pomazania chorých a vo svätom prijímaní. Ak máme vo svojom okolí chorých, ktorí by prijali službu kňaza, pokúsme sa ich skontaktovať so správcom farnosti.

Stretnutie rodičov prvoprijímaúcich detí:

Bude v nedeľu 12.2. po druhej sv. omši.

Osamelosť

Môžeš byť sám, a pritom nebyť osamelý. Osamelosť je vnútorné utrpenie, ktoré nemožno vyliečiť tým, že navonok dáme ľuď dokopy, v panelákoch, supermarketoch, dopravných prostriedkoch sú masy ľudí pokope. A pritom práve tam osamelosť dolieha na človeka ešte ťaživejšie. Hlavnou príčinou osamelosti, ktorou dnes toľkí trpia, je vnútorná prázdnota.

Plný život je možný len v bezpečí a pravej láske. So srdcom zapredaným materiálnym veciam prestávame byť schopní takejto lásky. Bojíme sa ticha. Bojíme sa obrátiť k najhlbšej podstate a ku konečnému cieľu života. Hľadáme únik v otupenosti, v temnote. Už nikde sa necítíme doma. Všade ostávame stáť vonku, v chlade. Ak sa obrátíme k Bohu ako k milujúcej matke, k dobrotvému otcovi, v ktorého srdci je vpísané naše meno, môže sa stať zázrak.

*Preto sme sa narodili:
byť v bezpečí
a bezpečie aj ponúkať.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť!“

Sväté omše v 5.týždni cezročného obdobia - (A)

6.II. pondelok

09:00 *Kňazská rekolekcia vo Viničnom*

7.II. utorok

17:00 *Za ě Rudolfa Kosnáča a rodičov*

8.II. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

9.II. štvrtok

17:00 *Podakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života*

10.II. piatok

17:00 *na úmysel otca arcibiskupa*

11.II. sobota

17:00 *Za chorých a tých, ktorí ich opatrujú*

Po sv. omši s platnosťou na nedeľu, bude pobožnosť k Lurdskej Panne Márii aj s procesiou so sviecami.

Upratovanie kostola: 285-324

12. II. 6.nedeľa cezročného obdobia – (A)

08:00 *Za manželstvá a rodiny*

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

6.II. pondelok	Sv. Pavol Miki a spoločníci, mučeníci - Sp
7.II. utorok	Sv. Maxim, biskup
8.II. streda	Sv. Hieronym Emiliani - Esp
9.II. štvrtok	Sv. Apolónia, panna a mučenica
10.II. piatok	Sv. Školastika, panna - Sp
11.II. sobota	Panna Mária Lurdská - Esp

10. MAŤ ZMYSEL PRE BOŽIE VECI

(Mk 8, 31 – 33)

Potom ich začal poučat: „Syn človeka musí mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych.“ Hovoril im to otvorene. Peter si ho vzal nabok a začal mu dohovárať. On sa obrátil, pozrel sa na svojich učeníkov a Petra pokarhal: „Chod' mi z cesty, satan, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“

Uvažujme:

V tejto evanjeliovej udalosti vidíme, že aj Kristov apoštol potrebuje poučenie. Pán Ježiš poučal svojich učeníkov. Mohlo by sa zdať, že po tom, čo vyznali Ježiša ako Mesiáša, to už nebolo nevyhnutné. No potreba nechať sa poučiť Ježišom bude mať v našom živote vždy svoje miesto. „Hovoril im otvorene“ (Mk 8, 32). Ako sa dožadoval jasného a priameho postoja: „Ale vaša reč nech je „áno - áno“, „nie - nie“ (Mt 5, 37b), tak aj konal.

Ježiš vie, že pravda nás oslobodí - pravda, ktorá je láskou, láskou bez pretvácky. S tým, že je Mesiáš, spája aj utrpenie, opustenosť, odmietnutie, ba dokonca smrť. Aj utrpenie aj kríž patria k poznaniu, kto Pán Ježiš je. Zidealizovaný Ježiš nie je skutočný Ježiš. Treba o ňom poznať a prijať celú pravdu. On je nielen Mesiáš, Boží Syn, ale bude aj trpieť. Je nielen Pán a Učiteľ, ale aj ten, kto slúži. Je nielen ten, ktorý bude ukrižovaný, ale i ten, ktorý vstane z mŕtvych.

U apoštola Petra sa prejaví niečo, čo je i v nás. Peter si taktne berie Pána Ježiša nabok. Možno v domnienke, aby ho neskompromitoval pred druhými, začne ho v ústraní poučat: „To sa ti nesmie stať!“ (Mt 16, 22). Stáva sa, že si žiak chce vymeniť úlohu s Učiteľom. Pán Ježiš to rázne odmietne: „Nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ (Mk 8, 33b) Nechcel mu Peter dobre, ba najlepšie? Ani to najlepšie v ľudských predstavách však nemusí znamenať Božie. Božie je veriť, že láska je mocnejšia ako smrť. Božie je veriť, že Ježiš zomrie a vstane z mŕtvych. Mať zmysel pre Božie veci znamená veriť, že posledné slovo nebude mať zlo, smrť, utrpenie, ale dobro, život, láska.

Povzbudíme sa:

Keď sa kardinál Pavol Šan Kuo-hsi dozvedel, že má rakovinu pľúc, nezúfal si, ale usiloval sa povzbudzovať iných a čeliť chorobe s dôverou. „Rakovina je pre mňa ako malý anjel,“ vyhlásil. Povedal tiež, že ho privádza k tomu, aby „ľuďom hovoril, že by sme sa mali odvážne stavať k výzvam nášho života“.

Pýtajme sa:

K akému Ježišovi sa hlásim svojimi slovami, zmýšľaním a životom? Nechám sa od Pána Ježiša poučiť? Uvedomujem si vo svojom kňazskom živote nutnosť oživovať si poznanie o Pánovi a prehlbovať si ho štúdiom, modlitbou a konkrétnym nasledovaním? Nepodlieham pokušeniu poučat' samého Pána Ježiša? Viem hovoriť ako on, otvorene, a pritom nezraniť? Prijímam utrpenie a kríž ako súčasť nasledovania Pána Ježiša? Nezabúdam mať zmysel pre Božie veci? Verím, že láska je mocnejšia než smrť? Tvárou v tvár zlu, nepravde, sebecktu, utrpeniu a

zomieraniu verím vo víťazstvo dobra, pravdy, lásky a života?

Konajme:

V modlitbe spytovania svedomia si na konkrétnych prejavoch svojho života skontrolujem, ako je to s mojou otvorenosťou a so zmyslom pre Božie veci.

Modlime sa:

Pane Ježišu, ty si poučal svojich apoštolov a hovoril si im otvorene. Nauč aj mňa byť otvoreným, úprimným a pravdivým k tebe, k druhým i k sebe samému. Tvoj Svätý Duch nech ma učí a nech sa ním nechávam učiť. Daruj mi milosť podľa možnosti neustále rozvíjať svoje poznanie, štúdium Božieho slova, apoštolskú službu. Urob ma vnímavým na znamenia čias, v ktorých žijem. Pomôž mi deň čo deň nadobúdať pri tebe zmysel pre Božie veci.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“ - meditácie nad Markovým evanjeliom

Maličkosti nie sú malé

Morálny rast človeka sa nezačína veľkými hrdinskými činmi, ale najmenšími víťazstvami.

F. W. Foerster

Čo je v novinách? Správy o katastrofách, vojnách, vraždách, o procesoch a hrozných udalostiach, ktoré vzbudzujú pozornosť a píše sa o nich na prvých stranách novin. Ak je zavše reč aj o pozitívnych udalostiach, musia byť priam senzačné, hrdinské, mimoriadne. Ale stáva sa to zriedkavo. Pozitívne udalosti sú zväčša skromné, tiché, skryté. A tak o nich ani nevieme. A predsa ony umožňujú život a robia ho ľudským.

Pravdaže, o malých víťazstvách často nič nevie ani najbližšie okolie. Ktože by si všimol, že si fajčiar uprie cigaretu, lebo uzná, že je lepšie zrieť sa jej, no pre fajčiara je to naozajstné víťazstvo.

Ktože tuší, čo dokáže človek, ktorý by sa chcel posťažovať, ale premôže sa a mlčí, alebo sa dokonca usmieva?

Kto vycíti, koľko sebazaprenia to stojí, keď prívetivo pozdravíme človeka, ktorého nemôžeme vystáť? Antipatie možno jednoducho odložiť nabok. Tu vôľa zmôže iba jedno: nedáme to na seba vidieť.

Nikto, ak len sám nie je rodený posmeškár, nemôže vedieť, ako ťažko človeku padne potlačiť uštipačné poznámky o neprítomnom.

V takýchto prípadoch nám ostáva len jedno: zaprieť sa. Zaprieť seba samého, a tým zaprieť svoju slabosť, potrebu pomoci, sebeckto, súcitiť so sebou samým, svoju žiadostivosť.

Tým však prijímame „svoj“ kríž, berieme ho na seba a stávame sa nasledovníkmi toho, ktorý svoj kríž neodhodil. On nám povedal:

„Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom, a kto je nepoctivý v malom, je nepoctivý aj vo veľkom“ (Lk 16/10).

Keď nič necítim, keď som vyprahnutá, neschopná modliť sa, cvičiť sa v čnosti, snažím sa spôsobovať svojmu Ježišovi radosť maličkosťami, ničôtkami, napríklad úsmevom, láskavým slovom, keď by som radšej mlčala alebo dala najavo, že sa nudím.

Sv. Terézia z Lisieux

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Čo by som odkázal mladým mimo Cirkvi? Odpustite nám!

Stavali sme dom a večer som utekal rýchlo na svätú omšu. Len v šušťákoch a teniskách som zastal pri potoku, aby som sa očistil. Zrazu pozerám a oproti mne ide chlapec. Predstavil sa mi ako Jašter. A aj vyzeral ako jašter. Keby ste len videli ten chochol! Mal ho pomarančovo-fialovo-zelený. Lebku mal vyholenú, sfarbenú nažltlo a na nej pásiky.

Spýtal sa ma: „Čau, nevieš, kde je tu fara?“

Ukázal som mu.

„A nevieš, kde je tu farár?“

„Ja som farár. Nevyzerám tak, ale som.“

Bol zvedavý, kam idem.

„Do kostola.“

Začudoval sa.

„Zdá sa ti čudné, že farár ide do kostola?“

Vzal som ho so sebou. Keďže sme malá dedina, vchod do kostola máme len zozadu. Počul som len, ako babky cvakotali naprázdno. Jedna mala obrovské dioptrie, raz zdvihla okuliare, raz ich dala dole. V ten deň som vedel, že zbytočne kážem, všetky babky pozerali na toho chlapca.

Po svätej omši prišli ku mne delegátky babiek a žien. Vedel som, čo bude nasledovať. Keď som si dával albu, počul som veľavýznamné: „Hm, hm. Pán farár, keď budete prijímať takýchto, ako je tamten, stratíte veľa veriacich.“ „Myslíte?“ odpovedal som im. „Ja si myslím, že veriaceho nestratím ani jedného. A keď stratím zákonníkov a farizejov, Cirkev sa očistí.“

Zostali zaskočené. „Čo tým myslíte, pán farár?“ „Pán Ježiš by sa vyhýbal takýmto hosťom?“ Alebo som potom nepochopil evanjelium. Pán Ježiš hovorí: Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov. Opýtajte sa ho, kde má mamu. A kde má otca. Ja vám to vysvetlím.

Keď sa ma raz spýtali, čo by som chcel odkázať mladým ľuďom mimo Cirkvi, povedal som: „Chcel by som ich poprosiť o odpustenie. Týmto mladým dlhujeme veľmi veľa. My kresťania nežijeme tak, ako by sme mali. A aj preto títo mladí odchádzajú z Cirkvi.“

Prečo existujú pankáči, prečo má on na hlave jaštera? Prečo sú skinhedí? Prečo má niekto náušničku v nose, v jazyku? Prečo je to tak? Všimnite si týchto mladých ľudí zblízka, možno zlyhal otec, možno matka. A kde sme boli my kresťania? Kde si bol ty?

Možno stačilo len málo, možno ho stačilo len ťuknúť, aby išiel správnym smerom. Hanbili sme sa, čo povedia iní? A tak sa títo mladí ľudia stratili. My kresťania im nevieme ponúknuť vzor. Namiesto maľovaného Krista maľujeme svojím životom hnusnú pomaľovanú karikatúru. A títo ľudia odmietajú Boha.

Povedia si: Ak je toto Boh, nechcem takého Boha.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

4. Modlitba chorého s trvalými zdravotnými následkami

„Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, ako svojú duchovnú bohoslužbu“ (Rim 12,1).

„Utrpenie utvára priestor pre Božie myšlienky. Veľkosť Ježišovho utrpenia mi dáva pochopiť a oceniť jeho veľkú lásku. Preto i moje bolesti sa musia celkom stratiť v láske.“

bl.Zdenka

Milovaná sestra Zdenka, ako zdravotná sestra si vždy bola blízko chorých a trpiacich. Prosím ťa, prihováraj sa za mňa, ktorý(á) musím niesť následky choroby (úrazu). Som

odkázaný(á) na pomoc a starostlivosť druhých a neraz sa cítim byť neužitočný(á) a na ťarchu.

Blahoslavená Zdenka, prosím o tvoj príhovor, aby som svoju životnú situáciu, chorobu a bolesť prijímal(a) vo viere, že Boh na mňa nezabúda a počíta so mnou vo svojom pláne spásy.

Pomáhaj mi trpezlivo a s vierou prežívať môj stav tak, aby sa stal prameňom požehnania pre mňa, pre druhých a pre celú Cirkev.

Blahoslavená Zdenka, prihováraj sa za mňa!

Kongregácia milosrdných sestier Svätého Kríža „ Modlitby za chorých

Zamyslenia

Byť štedrý voči iným

Počas letných prázdnin som sa v zahraničí zastavil v jednom supermarkete. Veľmi rýchlo som našiel to, čo som hľadal: niekoľko jablák, broskyň a potom som siahol ešte po troch banánoch. Ovocie muselo ísť na váhu. Predo mnou stála pani, nie veľmi mladá. Držala v rukách dve mrkvy. Naozaj len dve malé mrkvičky, ktoré položila bojazlivo na váhu. Na displeji sa objavila hmotnosť a cena. Žena váhala. Nazdával som sa, že jej treba pomôcť a naznačiť postup: stlačiť tlačidlo, na ktorom je zobrazená príslušná zelenina, aby vyšiel lístok, podľa ktorého mala za tovar zaplatiť. „Áno, viem,“ povedala pani, „poznám to, ale mrkvu si nezoberiem, je pre mňa drahá“ - a odišla so svojím prázdny košom.

Prázdny koš a bohatstvo v nákupnom košíku mi prichádzajú občas na um v súvislosti s Ježišovými slovami, ktoré môžeme čítať v evanjeliu sv. Matúša:

„Všetci jedli a nasýtli sa...“ (Mt 13, 20). V supermarkete to však bolo iné, niektorí jedli, iní museli hladovať. Uvedomil som si to, len čo som tú pani stratil z dohľadu, keď odišla. Aké by bolo bývalo šľachetné, hoci ako cudzinec som nemal peňaží navyše, keby som bol zaplatil tento skromný nákup žene, ktorá si nemohla v danej chvíli dovoliť kúpiť ani dve maličké mrkvy(!).

Nachádzame sa v období, keď zaplňame naše komory a pivnice množstvom plodov, ktoré nám štedrá príroda dala ako výsledok pracovných rúk, ale predovšetkým Božieho požehnania. Sú rodiny, ktoré nemôžu všetko uskladniť. Sú aj domácnosti, kde police ostanú poloprázdne či prázdne, kde mnohí žijú doslovne „z ruky do úst“ a nemôžu sa „predzásobovať“. Príčina nemusí byť vždy len v tom, že niekto by bol menej starostlivý či dokonca lenivý. Aj tu veľmi naliehavo a aktuálne zaznievajú slová zo spomínanej evanjeliovej udalosti: „Vy im dajte jesť!“ (Mt 13, 17). Hoci apoštoli naliehali na Ježiša, aby sa zástupy rozišli a sami sa postarali o jedlo, Ježiš v tomto prípade rozmnožil päť chlebov a dve ryby a nasýtil 5 000 mužov a asi toľko žien a niekoľkonásobne viac detí.

Pýtame sa, či aj z toho mála, čo máme, môžeme niekomu pomôcť? Iste, milionári málokedy čítajú evanjelium. Aj to málo, čo máme, je naozaj veľa, aby ľudia okolo nás netrpeli nedostatkom, aby sme pomohli odstrániť biedu, ktorej je okolo nás viac ako dost'. Dávať s vierou, ku ktorej pribalíme lásku k blížnemu, znamená urobiť oveľa, oveľa viac, ako len pomôcť iným v nedostatku a núdzi. Je to cesta k vzájomnému zblíženiu, k šíreniu dobra - a ono má dosah až do večnosti.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku